

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3291/2018. (VII. 20.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 7.Pkf.26.228/2017/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A Kodela Ügyvédi Iroda (1121 Budapest, János Zsigmond utca 34/b.) által képviselt indítványozók alkotmányjogi panasszal fordultak az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozók a Fővárosi Ítéltábla 7.Pkf.26.228/2017/2. számú végzése, valamint a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 52.Pf.633.993/2017/4. számú végzése ellen terjesztettek elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt 2017. november 24-én, a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság útján az Alkotmánybírósághoz. Az alkotmányjogi panasz az Alkotmánybíróságra 2017. december 6-án érkezett be. Az indítványozók jogi képviselőjük Alkotmánybíróság előtti eljárásra vonatkozó meghatalmazását 2018. január 29-én csatolták. A beadvány a támadott bírói döntéseket az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseivel tartotta ellentétesnek.
- [3] 2. Az alkotmányjogi panaszról és a mellékletként csatolt dokumentumokból megállapítható, hogy az indítványozók hosszabb ideje használtak és birtokoltak egy M. község külterületi, legelőterületen álló, „kivett major” besorolású ingatlan állatállományuk legeltetésére. Az ingatlan tulajdonosi háttere időközben többször változott: 1961-től 2002-ig egy mezőgazdasági termelőszövetkezet földhasználati jogában állt, majd 2002-től 2009-ig az átalakult mezőgazdasági szövetkezet tulajdonában, 2010-ben pedig az ingatlan adás-vétellel megszerezte egy ingatlanforgalmazó és ingatlanfejlesztő kft. (a továbbiakban: alperes) Az indítványozók bizonyos ideig bérleti díjat fizettek a szövetkezet részére, valamint évekkel korábban az ingatlanon különböző munkálatokat végeztek (egyes munkákat 6–7 évvel, másokat 10 illetve 20 évvel a pert megelőzően; pl. „házilagos kivitelezésben” az ott található istálló és juhodályon tetőfedő palák kicserélése, ajtók beszerelése, kút fúratása, villany bevezetése, karám javítása). 2016. január 26-án az indítványozók – és egy további felperes – keresetet terjesztettek elő, és kérték a bíróságtól, hogy állapítsa meg tulajdonszerzésüket az ingatlanon, fejenként 1/30-ad tulajdoni hányad arányban, ráépítés jogcímén. Az indítványozók arra hivatkoztak, hogy az általuk elvégzett munkálatok olyan értéknövelő beruházások voltak, amelyek a javukra a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 137. § (3) bekezdése alapján dologi jogi igényt keletkeztettek. Előadták azt is, hogy nem volt tudomásuk arról, hogy az alperes 2010-ben az ingatlan megvásárolta, de amikor őket az ingatlan elhagyására felszólították, keresték a jogvita peren kívüli rendezésének a lehetőségét az alperessel, és több alkalommal vételi, illetve bérbe vételi ajánlatot is tettek a teljes ingatlanra, azonban ezektől az alperes elzárkózott. A bíróság az indítványozók keresetlevelét először idézés kibocsátása nélkül elutasította, majd az ismételt benyújtást követően az indítványozókon kívüli III. rendű felperes a keresetét nem tartotta fenn. Később az indítványozók keresetüket megváltoztatták, és tulajdonjog-változás ingatlan-nyilvántartási bejegyzése túsírére is kérték kötelezni az alperest.
- [4] 2.1. A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 2017. március 1-jén kelt, 1.P.21.014/2016/19. számú ítéletével az indítványozók keresetét elutasította. Vizsgálta, hogy az indítványozók által hivatkozott építkezés megfelel-e a ráépítés törvényi feltételeinek, és úgy találta, hogy azok karbantartási, az ingatlan célhoz kötött használhatóságának fenntartására irányuló, állagmegóvó és javítási munkálatoknak minősülnek. A bíróság arra is rámutatott, hogy az indítványozók a bíróság felhívása ellenére a tények előadására vonatkozó kötelezettségüknek nem tettek maradéktalanul eleget (különösen az elvégzett munkák pontos ideje, költségei, kivitelezési módja, fényképes vagy okiratokkal történő igazolása tekintetében), és nem teremtettek összhangot az általuk hivatkozott

tulajdonjog-szerzési jogcím és a kereseti tényelőadás között sem, mert nem tettek tényelőadást arról, hogy az általuk javított, felújított épületek miként felelnek meg az építésügyi előírásoknak, egyáltalán jogilag létezők-e. A bíróság ezért az előadott tények vizsgálatára szorítkozott, melyek kapcsán nem volt szükséges különleges szakismeret bevonására annak megállapításához, hogy azok egyértelműen az ingatlan használata során szükségessé vált állagmegóvást, felújítást valósítottak meg, nem pedig tulajdonjogot keletkeztető új építkezést, vagy szerkezetet érintő, jelentős átalakítást, bővítést. A bíróság hangsúlyozta: „[a] perben bizonyítás lefolytatásának csak az előadott tények alapján, a tényeken alapulóan, azokhoz kötődően van helye. A kettő – tényelőadás és a vitatott tények tekintetében bizonyítás – sorrendje az eljárásjogi szabályok és az általános logika szerint sem fordítható meg. A felperesek mindvégig szakértői bizonyítás lefolytatását kérték, azonban nem adtak elő olyan tényeket, melyekre nézve e bizonyításnak helye lehetett volna.” A ráépítés mint tulajdonjog-szerzési jogcím ténybeli alapjainak hiánya miatt a bíróság a keresetet nem találta megalapozottnak; megjegyyezve ugyanakkor, hogy az indítványozók számára a legkedvezőbb megoldás a jogvita alperessel való kompromisszumos rendezése volna, melynek eredményeként esetleg kötelmi jogcímen használhatnák az ingatlant, ennek hiányában a beruházásaik ellenértékét a jogalap nélküli gazdagodás szabályai alapján érvényesíthetik.

- [5] 2.2. Az ítélet ellen az indítványozók fellebbeztek, ezt azonban a Fővárosi Törvényszék a 2017. június 6-án kelt, 52.Pf.633.993/2017/4. számú végzése hivatalból elutasította.
- [6] A végzés indokolása szerint az indítványozók az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új tárgyalásra és új határozat hozatalára utasítását kérték, fellebbezésük azonban hiányos volt, mert a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 235. § (1) bekezdésében foglaltak ellenére nem tartalmazta annak előadását, hogy mennyiben kérik az ítélet megváltoztatását. A másodfokú bíróság – a fellebbezés elutasításának terhével – felhívta az indítványozókat annak előadására, hogy „az ítélet megváltoztatását mennyiben (hogyan) kérik, ennek megfelelően jelöljék meg a fellebbezéssel vitássá tett követelés(rész) értékét (ha a fellebbezés a keresetnek való teljes helyt adásra irányul, akkor ez a perbeli ingatlan 2/30 tulajdoni hányadának értéke), és amennyiben ennek 8 %-a több, mint a már megfizetett [...] fellebbezési illeték, a különbözetet is fizessék meg.” Az indítványozók azonban a hiánypótlásra felhívásnak határidőn belül nem tettek eleget, a régi Pp. egyértelmű, értelmezést nem igénylő rendelkezése ellenére sem. „A másodfokú bíróság kiemeli: ha a törvény azt írja elő, hogy a fellebbezésben elő kell adni, hogy a fél az ítélet megváltoztatását mennyiben kéri, akkor ez a rendelkezés semmiképpen nem értelmezhető úgy, hogy a fellebbezésben nem kell előadni, hogy a fél az ítélet megváltoztatását mennyiben kéri.” A bíróság szerint nincs olyan rendelkezés a régi Pp.-ben, amely szerint ha a fél a régi Pp. 252. § (3) bekezdését tartja alkalmazandónak, akkor ez mentesítené őt a régi Pp. 235. § (1) bekezdésében meghatározott szükségszerű tartalmi elemek előadásának kötelezettsége alól. A régi Pp. 121. § (1) bekezdés e) pontja értelmében a felperesnek már a keresetlevélben elő kell adnia a bíróság döntésére irányuló határozott kérelmét, ezért nem hivatkozhat arra a másodfokú eljárás során, hogy majd csak az elsőfokú ítélet esetleges hatályon kívül helyezése után fogja előadni, milyen ítéletet hozzon a bíróság. Miután az indítványozók a bíróság felhívása ellenére kifejezetten elzárkóztak az elsőfokú ítélet megváltoztatása iránti kérelem előterjesztésétől, beadványukból tartalmilag sem lehetett megállapítani, hogy az milyen módon történő megváltoztatásra irányulhat, hiszen a bíróság nem tulajdoníthat olyan tartalmat a fél beadványának, amely ellentétes a fél egyértelműen kifejezett szándékával.
- [7] 2.3. Az indítványozók a Fővárosi Törvényszék végzése ellen fellebbeztek, azonban a Fővárosi Ítéltábla a 2017. szeptember 15-én kelt, 7.Pkf.26.228/2017/2. számú végzéssel a másodfokú bíróság végzését helybenhagyta.
- [8] A végzés indokolásában az ítéltábla a régi Pp. 235. § (1) bekezdés első mondata alapján hangsúlyozta, hogy a fellebbezésnek szükségszerűen tartalmaznia kell a határozott fellebbezési kérelmet. A bírói gyakorlatra utalva az ítéltábla azt is kifejtette, hogy a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését kérni – a megváltoztatás kérése nélkül – csak akkor elegendő, ha a fél valamely, a régi Pp. 157. §-a szerinti per-megszüntetési ok fennállására hivatkozik, illetve ha a régi Pp. 252. § (1) bekezdése alapján kéri a hatályon kívül helyezést. Azonban az indítványozók „fellebbezésükben, illetőleg a hiánypótlást követően előterjesztett beadványukban sem a per megszüntetését nem indítványozták, sem olyan a [rég] Pp. 252. § (1) bekezdése szerinti súlyos eljárási szabálysértésre nem hivatkoztak, amely az ítélet kötelező hatályon kívül helyezését vonná maga után.” A régi Pp. 252. § (3) bekezdését, 253. § (1) bekezdését és 228. § (4) bekezdését elemezve a bíróság kimondta, hogy ha az indítványozók az elsőfokú ítélet megalapozatlanságát állítják, nem elég önmagában a határozat hatályon kívül helyezését kérniük, hanem azt is pontosan meg kell jelölniük, hogy a tényállás mely részét tartják oksze-

rútlennek vagy iratellenesnek, ezt milyen módon lehet orvosolni, és ebben az esetben milyen érdemi döntés felel meg az általuk helyesnek tartott tényállásnak. Ezekre figyelemmel rendelte el a másodfokú bíróság a fellebbezés tartalmi hiányainak pótlását, egyértelműen figyelmeztetve az indítványozókat, hogy a hiánypótlás elmaradása esetén a fellebbezést hivatalból el fogja utasítani. Ezt követően a másodfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a fellebbezés a hiánypótlást követően sem felel meg a régi Pp. 235. § (1) bekezdésében szereplő tartalmi követelményeknek, mert az indítványozók az iratellenességre és az ítélet hiányosságaira történő hivatkozáson kívül kizárólag az ítélet hatályon kívül helyezését kérték, az általuk helyesnek tartott érdemi döntésre irányuló kérelmet nem adták elő. Az indítványozók által támasztott szakértői bizonyítás igénye nem mentesíti őket attól, hogy saját számításuk alapján, határozott kérelem formájában megjelölik, mennyiben kérik az ítélet megváltoztatását. Az ítéletvégül azt is kimondta, hogy alaptalanul hivatkoztak az indítványozók arra, hogy a hatályon kívül helyezés a megváltoztatás egyik fajtája, ugyanis a megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezés nem tartozik a fél rendelkezési joga alá, arról a másodfokú bíróság jogosult dönteni, akár a fél kérelmének hiányában is.

- [9] 3. Az indítványozók a Fővárosi Ítéletvétség 7.Pkf.26.228/2017/2. számú végzés ellen – a Fővárosi Törvényszék 52.Pf.633.993/2017/4. számú végzésére is kiterjedően – alkotmányjogi panaszt nyújtottak be, kérve azok megsemmisítését, mivel azokat ellentétesnek tartották a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal és a jogorvoslat-hoz való joggal [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés].
- [10] 3.1. Az alkotmányjogi panaszban az indítványozók a pertörténet rövid ismertetését követően, az Alkotmánybíróság korábbi határozataira hivatkozással kifejtették, hogy azért tartják a jogorvoslat-hoz való jogot sértőnek a támadott végzéseket, mert azok nem felelnek meg annak a követelménynek, hogy a jogorvoslatnak hatékony-nak kell lennie, és képesnek kell lennie arra, hogy a döntés által okozott sérelmet orvosolja. Tévesnek minősítik a bíróságok jogértelmezését a régi Pp. 235. § (1) bekezdése vonatkozásában, mert szerintük abból nem vezethető le olyan jogértelmezés, amely szerint a lényeges eljárási szabálysértésre hivatkozó fellebbezés esetén is meg kellene jelölni, hogy a fellebbező fél milyen érdemi döntést kíván a bíróságtól. A régi Pp. 252. § (3) bekezdését összevetve a 235. § (1) bekezdésével az állapítható meg az indítványozók szerint, hogy ha a fellebbező megítélése szerint a megtámadott határozat olyan súlyos fogyatékoságban szenved, amelyet csak hatályon kívül helyezéssel és az eljáró bíróság új eljárásra kötelezésével lehet orvosolni, akkor jogosult a fellebbező csupán ilyen tartalommal, tehát kifejezetten a hatályon kívül helyezést kérve előterjeszteni a fellebbezést. Az indítványozók megerősítették, hogy a támadott határozat kifejezett megváltoztatása iránti kérelmet objektív okból nem terjesztettek elő, mert szakértői bizonyítás nélkül – amely álláspontjuk szerint megállapíthatná a kérelmezők megszerzett tulajdoni hányadának mértékét – az eljáró másodfokú bíróságnak nincs is módja arra, hogy egy ilyen kérelmet teljesítsen. A régi Pp. hivatkozott rendelkezései alapján úgy látják, hogy a „határozat megváltoztatását” úgy is lehet értelmezni, hogy az mindazt jelenti, ami nem minősül helybenhagyásnak, így a hatályon kívül helyezés is a megváltoztatás egyik fajtájaként definiálható. Az indítványozók ezért úgy vélik, hogy fellebbezésükben maradéktalanul eleget tettek a régi Pp. 235. § (1) bekezdésében foglaltaknak.
- [11] Az indítványozók eseti döntésekre és jogirodalmi álláspontokra hivatkozással azt is állították, hogy a Fővárosi Ítéletvétség az ügyükben indokolás nélkül eltért a bírói gyakorlattól, amikor nem bírálta el érdemben a fellebbezésüket, ezzel elzárva őket a hatékony jogorvoslat lehetőségétől.
- [12] 3.2. A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelme kapcsán az indítványozók arra hivatkoztak, hogy ezt maga után vonja a jogorvoslat-hoz való jog sérelme, hiszen „amennyiben valamely eljárás során valakit az Alaptörvénybe ütköző módon megfosztanak attól, hogy a jogos érdekét sértő döntéssel szemben hatékony jogorvoslattal éljen, az ilyen eljárás semmiképpen sem tekinthető tisztességesnek.” Az alkotmányjogi panasz ezt követően ismételtén a régi Pp. 235. §-a téves és logikátlan értelmezését, valamint a „következetes bírói joggyakorlat” indokolás nélküli figyelmen kívül hagyását említi, utóbbi kapcsán utalva az indokolt bírói döntéshez való jogra is.
- [13] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése előírja, hogy az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálása előtt dönteni kell annak befogadásáról. Az alkotmányjogi panasz befogadásáról az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel az Abtv. 47. § (1) bekezdésére, 50. § (1) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1) és (2) bekezdéseire – tanácsban eljárva dönt. A panaszt akkor lehet befogadni, ha az megfelelő

a törvényben előírt formai és tartalmi követelményeknek, különösen az Abtv. 26–27. és 29–31. §-aiban foglalt feltételeknek. Ezekon kívül az Abtv. 52. § (1) bekezdése értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglalt kritériumoknak.

- [14] Jelen esetben a panasz nem felel meg ezeknek a követelményeknek, az alábbiak miatt.
- [15] 5. Az Abtv. 29. §-a értelmében: „Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.” Az Abtv. 52. § (1) bekezdése és (1b) bekezdés e) pontja szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, a kérelem pedig akkor tekinthető határozottnak, ha – egyebek mellett – egyértelműen megjelöli az indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével.
- [16] 5.1. Az indítványozók a Fővárosi Ítéletábrla végzését azért tartották az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseivel ellentétesnek, mert abban az ítéletábrla – összhangban a Fővárosi Törvényszék végzésében foglaltakkal – a régi Pp. 235. § (1) bekezdését nyelvtani és logikai értelmezéssel úgy interpretálta, hogy a fellebbezésnek akkor is szükségszerűen tartalmaznia kell, hogy a fél az ítélet megváltoztatását mennyiben kéri ha a fél a régi Pp. 252. § (3) bekezdését tartja alkalmazandónak [tehát megalapozatlanságra hivatkozik – nem pedig valamely a másodfokú bíróság által nem mérlegelhető vagy mérlegelhető eljárási szabálysértésre, ld. régi Pp. 252. § (1)–(2) bekezdés], és nem várhat a bíróság döntésére irányuló határozott kérelemmel az elsőfokú ítélet esetleges hatályon kívül helyezéséig; ők azonban ilyen kérelmet a bíróság felhívása ellenére sem terjesztettek elő, és fellebbezésükből a bíróság sem tudta a megváltoztatásra irányuló szándékot kiolvasni. Mivel ennek következtében az indítványozók tartalmilag hiányosnak bizonyult fellebbezését a másodfokú bíróság hivatalból elutasította, ezt a végzést pedig a támadott döntésben a Fővárosi Ítéletábrla helybenhagyta, ezért az indítványozók azt állították, hogy ügyükben a jogorvoslat nem volt hatékony, nem tudta orvosolni a sérelmeiket, és bíróságok tévesen értelmezték a régi Pp. 235. § (1) bekezdését és 252. § (3) bekezdését.
- [17] 5.2. Amint az a fent írtakból kitűnik, az indítványozók érvelése tartalmilag a bíróságok azon jogértelmezését kifogásolja, hogy a fellebbezésnek szükségszerű tartalmi eleme annak megjelölése, hogy a fél a határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja, akkor is, ha a fellebbezés az elsőfokú ítélet régi Pp. 252. § (3) bekezdése szerinti megalapozatlanságát állítja. A peresztes indítványozók ezzel a számukra (a hiánypótlási felhívásban foglaltak teljesítésének elmaradására is visszavezethetően) kedvezőtlen bírói döntés törvényességi szempontú kritikáját és a fellebbezési kérelem szükségképpen tartalmi elemei eltérő értelmezését adják, de az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseikhez nem kapcsolnak a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet valószínűsítő, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést felvető – relevánsnak tekinthető és érdemi vizsgálatra alkalmas – alkotmányjogi érvelést.
- [18] Az Alkotmánybíróság már több esetben hangsúlyozta: „Nem felel meg az alkotmányjogi panasszal szemben támasztott formai követelménynek a beadvány, ha az a támadott bírói döntéssel lezárt eljárások leírását és pusztán a törvényességi szempontú kritikáját, valamint az indítványozó szerint az Alaptörvény ezáltal sérülni vélt szabályai idézését tartalmazza, azok tényleges összekapcsolása nélkül” {3067/2016. (IV. 11.) AB végzés, Indokolás [13]; 3187/2017. (VII. 14.) AB végzés, Indokolás [9]; 3198/2017. (VII. 21.) AB végzés, Indokolás [9].; 3063/2018. (II. 20.) AB végzés, Indokolás [27]}. „Amint arra a 148/D/2011. AB határozat is rámutatott, »[a]z, hogy az indítványozó a konkrét ügyében – a jogorvoslat ellenére – peresztes lett, azaz a jogerős határozatot hozó bíróság nem osztotta [jogi] álláspontját egy konkrét kérdésben, nem teszi az eljárást tisztességtelenné, emiatt nem válik az eljárás és a döntés önkényessé sem [...]« (ABH 2011, 2347, 2352.). Az indítvány azt célozza, hogy a Kúria által eldöntött tény- és jogkérdéseket mintegy negyedfokú bíróságként vizsgálja felül az Alkotmánybíróság, és a Kúria álláspontjától eltérően értékelje. Az alkotmányjogi panasz az alkotmánybírósági eljárást megelőző bírósági peres eljárásban már eldöntött magánjogi jogvita ismételt eldöntésére irányul. Egy korábbi döntésében, a 3103/2012. (VII. 26.) AB végzésben az Alkotmánybíróság rámutatott: nem fogadható be az indítvány, ha az a bírói döntés és az eljárások – alaptörvény-ellenességet megalapozó indok nélküli – tartalmi, jogi kritikáját tartalmazza.” {3172/2015. (VII. 24.) AB végzés, Indokolás [20].; 3063/2018. (II. 20.) AB végzés, Indokolás [28].}

- [19] 6. Az Alkotmánybíróság ezért megállapította, hogy jelen esetben az alkotmányjogi panasz nem tartalmaz az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjának megfelelő és az Abtv. 29. §-a szerinti kételyeket felvető, releváns alkotmányjogi indokolást.
- [20] 7. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva – az alkotmányjogi panaszt, figyelemmel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában és az Abtv. 29. §-ban foglaltakra, visszautasította, az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján.

Budapest, 2018. július 10.

Dr. Salamon László s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörchneré dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2185/2017.

